

“Տասներորդ՝ զՖիլիստիայական գրեանս կոչուողին
կռիւցելոյ, այսինքն զառաջին հարորն որ է լեճիգո, եւ
երկրորդն որ է Ֆիլիգոյ. իսկ երրորդն եւ չորրորդն
որ է Ֆիլաֆիլիգոյ եւ Բորոյ-կան. որք գեռ եւս ոչ
են թարգմանեցեալ. այլ են կիսա-հարաբ:”

“Եւս եւ շէտի գիրք ի վերայ հայր Ֆերին:

“Եւ այլ իմն գիրք նոյնչափ վասն զՎճառ եւ
ապաշխարութեան. եւ զայլ մասնաւոր իրաւորութեան:¹
Եւ ի վերագրեցեալ գրեանցս այսոցիկ, զոմանս
ինքնին եւ զոմանս միջնորդութեամբ աշակերտացն
իւրոց թարգմանեցուցանէր, յաւելլով ի գանձս
գիտութեան սրբոյ Եկեղեցւոյ:”²

“Բայց արդ, եթէ ասացեն ոմանք ի մերայ-
նոց թէ ի մեջ գրեանց լատինականաց գտանին

մանակս տարւոյն: Զարդարեալ եւ արարեալ ի գերազանց
սրբազան Աստուածաբանութեան վարդապետէ Եղբայր Յու-
սէֆ Վորաճիկոյ կարգին Քարոզողաց, յուսմանէ Եպիսկո-
պոսէ Եանվենսիոյ երջանկապէս սկսանին,» (Չեռագիր Աղգ.
Մատենադարանի), որուն դժբախտաբար ոչ գրութեան
թուականը կայ ոչ ալ թարգմանութեան:

1 Այս խումբէն են Աղգ. Մատենադարանի սա ձեռա-
գիրները: “Ներքին-ճ. Աղուշի-բողի» իտալերէնէ եր. 177.
թրգմ. աւարտած 1732 սեպտեմ. 1: — “Պարտեւ հաշտեցող.
Երես 552:

2 Իր ընել տուած թարգմանութիւններէն զատ,
ուրիշ թարգմանութիւններ ալ կը գնահատէր: Ստեփանոս
Լեհացւոյ նորէն թարգմանած “Գիտնեսիոսի Արիստաբաղւոյ
Յաղագս երկնայնոյ բանաստեղծութեան» նոսրագիր օրի-
նակ մը գաղափարել տուած է իրեն համար, գրիչ Վու-
րաճիկոյն:

“Արդ գրեցաւ գիրս, որ կոչի հոգեաց եւ հրէշտեաց,
ի թուականութեանս Հայոց, ՌՃԿԹ (= 1720) ի Մայրա-
քաղաքս Կոստանդնուպոլիս, ընդ հովանեաւ Ս. հրէշտեա-
ղիտ Եկեղեցւոյ ի Բաղ-Պալատ, ի վայելումն թաւ բաժնաւոր
Յովհաննէս Աստուածաբանութեան վարդապետ Բագրիշե-
ցւոյ, որ ստացաւ զսա ի հալալ յընչիցն յիշատակ իւրեան
եւ ծնողացն եւ ամենայն զարմիցն...»